

loftede Værelser i det øvre Stokværk og havde indrettet sig ganske feltmæssigt, hvad der ikke forøgede Værelsernes Hygge. Trods sin næsten smaalige Ordenssans og sin Trang til Velvære manglede han ganske Evnen til selv at skabe Hjemlighed omkring sig, — det var, som om hans indre Fredløshed straks prægede de Rum, han flyttede ind i. Fra Arbejdsværelset gik der en Dør ud til den overbyggede Svalegang, og herude stod han i den første Tid ofte om Aftenen, hyllet i sit Rejsesjal, og saae over det mørke, dystre Bjerggab op paa „Hoher Goll“s maanebeskinneede Snemarker. Dybt under ham i Mørket bruste Floden. Han kunde akkurat skimte dens uregelmæssige Løb gennem det store Sten-Kaos, der hist og her oplystes af Vagtblus paa Steder, hvor der om Dagen havde fundet Dynamitsprængninger Sted.

Den paa sin Vis højtidelige og dog saa nedslaaende Følelse af Afmagt overfor Naturen, som havde grebet ham ved det første Syn af Alpernes Stenkolosser, formindskedes ikke her. Han, som i sin Pjece sejrssikker havde forkyndt, at Menneskeheden, der før var Elementernes frygtsomme Slave, snart skulde spænde selve Tordenen for sin Triumfvogn og bruge Stormen som Knaldepisk, maatte overfor dette vilde Ødelæggelsesværk erkende, at Menneskene stadig levede her paa Jorden af Naturens Naade. Endnu efter et Par Ugers Ophold skrev han til Jakobe, der utaalmodig havde ventet paa at se ham offentlig forsvare sit nu endelig udkomne Kampskrift mod et ondsindet Angreb, der var fremkommet i et Fagtidsskrift:

„Du spørger mig, om jeg ikke har modtaget „Industritidende“, og du synes at forundre dig over, at jeg ikke har ladet høre fra mig i Anledning af